

KULTUR & NÖJE

Kulturredaktör: Jenny Palmqvist (tf), 0155-76725, jenny.palmqvist@sn.se Reporter i Trosa och Gnesta: Hanna Svensson, 0155-76728, hanna.svensson@sn.se

Magnus Betnér delade ut råsoapar till bland annat Stefan Löfvén och kungen när han underhöll på Culturum. FOTO: TOMMY JOHANSSON

Humor – och allvar med Magnus Betnér

Dödshot, nättroll, invandring och en del annat. En timmes ståupp med Magnus Betnér är snabba och väldigt muntra sextio minuter. Man blir inte en av landets mest framgångsrika och långlivade ståuppkomiker för inte.

Eller komiker förresten. Allt Magnus Betnér rör vid är fan inte roligt, alltså ämnena i sig är inte särskilt upplyftande. Mordhot hör tydligen till vardagen, märkliga trollmänniskor som ger sig på honom på nätet också och dessutom är många av dem särskrivare. Vidriga saker alltihop.

Men det blir roligt när Magnus Betnér vrider och vänder på det.

Alla har vi dem i våra facebookbekanta. De personer som Magnus Betnér stör sig så otroligt mycket på och kallar facebookmänniskor som av någon märklig anledning måste lägga ut minsta lilla grej på nätet. Jag har själv ett par stycken som kvalar in i den gruppen.

Jag lät en person som bara skulle köpa en limpa gå före mig i kön på affären med kommentarer som åhh, kramiz, världen skulle vara bättre om alla vore som du

Stå upp-komedi

Magnus Betnér
Work in progress
Culturum Nyköping

under. Betnér ogillar dom men nöjer sig inte med att bara skoja om det utan problematiserar hela fenomenet med människor som lever sina liv via nätet och vad det innebär. Alla rykten som sprids, alla texter som ställer grupper mot varandra och gör att känslan av vi och dom ökar, länkar till mystiska sajter där faktagranskningen inte är särskilt prioriterat och att det faktiskt finns folk som på allvar försöker argumentera och använda sig av den typen av information. Att Magnus Betnér är oerhört trött på dom och deras sätt att vara är tydligt.

Magnus Betnér får ta en del skit från människor som inte riktigt tänkt klart eller förstår vad han menar med det han säger, det hör till och han tar det, men han delar också ut en del råsoapar själv. Till Stefan Löfvén och kungen bland andra. Magnus Betnér

är otroligt mycket emot monarki men han vill inte bli av med den kung vi har nu. Han är för rolig helt enkelt och så målar Magnus Betnér upp ett litet scenario över hur det gick till när kungen kom på idén att badkar bör förbjudas i miljösyfte. Roligt och nästan dagsaktuellt då den nyheten kom här-omdagen.

Som ett avbrott i de lite tyngre ämnena är det skönt när Magnus Betnér tar upp telefonen och börjar gå igenom sin lista över alla temadagar som finns, på riktigt. Vi lever i ett fantastiskt land där något i princip varje dag ska uppmärksammas och Magnus Betnér funderar över hur alla kommit till, varför de inte finns någon som synkar dem, förintelsens minnesdag och hemtjänstens dag firas samtidigt, eller hur vissa dagars teman kan göra andra ledsna. Som att exempelvis ägghalvans dag, den 8/2, troligtvis gör ägg som möter ett annat öde förbannade.

– Dom där ägghalvorna alltså, ska jämt vara så speciella med en klick rom och en kvist på. Prova att vara gubbröra en tisdag på ett scandichotel så får du se.

Fredrik Gustavsson

Utsålt för Emilia och tuffare Oxelösound

Uppenbarligen sa det klick direkt första gången. För i går var hon tillbaka som solist med storbandet Oxelösound, som till och med sjöng Ain't She Sweet till hennes första entré.

Och det måste ha pinglat i djungeltelegrafan. För det fanns knappt en enda stol ledig i hela teatern. Så ska det vara!

Emilia Lönnqvist, alltså. Liknar på sätt och vis Victoria Tolstoy. Men ung, fräsch, naturlig, inga manér. Tonsäker och rytmisk, även när det blir svårt med bara fyra saxar som komp i My Funny Valentine.

Ett fynd kort sagt. Kan sjunga låtar i modernare tappning, som den rätt allvarliga Will You Still Love Me Tomorrow. Annars är det mest sångglädje som hörs i hennes röst och utstrålning som värmer, i jazzlåtar som Almost Like Falling In Love.

Och hon har fått med sig bandet på ett tuffare sound med elbas i en låt av Stevie Wonder och likaså en lite röjig version av They Can't Take That Away From Me. Ja, åt andra hållet även en rätt smörig sång som Close To You. Men hon sätter den också.

Storbandet är för sig självt riktigt på hugget och bjuder på två riktiga swinglåtar som börjar så där tonsvagt med läckert piano och gitarr så

man knappt märkt att bandet är i gång och så bara växer det. Men så är Double Exposure och Doin' Basie's Things båda av Sammy Nestico.

En swinger blir också Big Dipper av Thad Jones, där det bara säger PANG om saxofonerna i starten! Kvällens vackraste solo blir Ewa Fellnerst sköna tolkning av Lars Gullins klassiska Merlin.

En breddning av repertoaren är Beatles och Here, There and Everywhere, där man hör vad det betyder för rytmer och klangen att bandet har en gitarrist. Och så en trombonsolist som Jörgen Johansson.

Denne är ju bandets repetitör och inräknare med mera, och kallades fram på scenen av kvällens konferencier, Lasse Lindberg, där de utbytte musikerskämt. Men mest var det nog för att vi alla skulle få sjunga inför dennes kommande 80-årsdag. Grattis!

Fride Jansson

Musik

Ain't She Sweet
Oxelösound Big Band
Sång: Emilia Lönnqvist
Presentatör: Lasse Lindberg
Nyköpings teater

Emilia Lönnqvist var tillbaka som sångsolist med Oxelösound på konserten i Nyköping i går eftermiddag. FOTO: FRIDE JANSSON

Anne Holmer ledde stråkar ur Nyköpings Filharmoniska Sällskap under konserten i går i Nyköping. FOTO: FRIDE JANSSON

Avslutningen blev ett underverk med Mozart

Musik

Cantate Domino
Sång: Christine Ankarward, Jenny Tjärnström, Erik Arnlöf
Stråkar ur Nyköpings Filharmoniska Sällskap
Konsertmästare: Anne Holmer
Orgel: Bengt Fridén
Alla Helgona kyrka

Den gudomlige Mozart. Underbarnet. Orden och etiketterna finns där. Helst vill jag inte använda dem. Det är för lätt. Och de är slitna.

Men i går inträffade undret när jag minst anade det, i konsertens avslutning med ett ungdomsverk av Mozart, ett offertorium med latinsk text Sub tuum praesidium. Denna bön om barmhärtighet och skydd är den äldsta Maria-bönen. Här föll allt på plats från de tjugo stråkarna

och orgeln, och lägg så till kraften och den rena skönheten i dur från de två sopranerna, var för sig och när de följde varandra i tersduett. Några få notark. Men så gripande.

Innan hade det varit lite svårare att få till respelningen i Salzburgersymfoni nr 3, men energin fanns där och smittade.

Kvällen hade börjat högtidligt och i gammaldags barockstil med trestämmig lovsång,

på latin och på tyska, med alla tre sångsolisterna och några få stråkar plus orgel. Det innebar en ljus luftig klang och rösterna som instrument i helheten. För det är nog bara Vår Herre som kan höra varje tonslinga till de upprepade orden Cantate Domino. Virtuost sjunget! Eller i Lobet, Christen, euren Heiland.

Kvällen var ett samarbete mellan kyrkan och orkestern. Och för stråkarna innebar det en

annan, större efterklang än i Culturum. Men efter ett tag lät det riktigt fint om Charles Avisons Ripieno Concerto i A-dur opus 6:1, och Anne Holmer var bergsäker som konsertmästare och ledare men också den som solistiskt fick spela med mindre delar av stråkarna, både spirituellt och affektladdat.

Fride Jansson